

"...nincsen üdvösség senki másban..." /ApCsel 4, 12/

JÉZUS KRISZTUS ISTEN FIA MEGVÁLTÓ

2020. Advent XXVI. évf., 4. szám

AZ MCSSZ ICHTHÜSZ KÖZÖSSÉGÉNEK LAPJA

Ady Endre: Karácsony

*Ma tán a béke...
Ma tán a béke ünnepele,
A Messiásnak volna napja,
Ma mennyé kén' a földnek válni,
Hogy megváltóját befogadja.
Ma úgy kén', hogy egymást öleljék
Szívükre mind az emberek –
De nincs itt hála, nincs itt béke:
Beteg a világ, nagy beteg...*

*Kihült a szív, elszállt a lélek,
A vágy, a láng csupán a testé;
Heródes minden földi nagyság,
S minden igazság a kereszté...
Elvesztette magát az ember,
Mert lencsén nézi az eget,
Megátkozza világra jöttét –
Beteg a világ, nagy beteg...*

*Ember ember ellen csatázik,
Mi egyesítsen, nincsen eszme,
Rommá dőlt a Messiás háza,
Tanítása, erkölce veszve...
Oh, de hogy állattá süllyedjen,
Kinek lelke volt, nem lehet...
Hatalmas Ég, új Messiást küldj:
Beteg a világ, nagy beteg...*

1899

- *Kegyelemteljes boldog Karácsonyt kívánunk minden Olvasónknak! – 3. oldal*
- *Szeretettel emlékezünk Szabó István cserkésztitisztre – 5. oldal*
  - *Betlehemezzünk online! – 10. oldal*
- *A Betlehemi Láng oszlasson minden sötétséget! – 16. oldal*

„A Mester itt van és hív téged” (Jn 11,28)

A címlapon

szereplő verssel kapcsolatban is igaz, hogy nem várhatunk el hívő/vallásos költőktől sem teológiai pontosságot. Így van ez Ady Endre mélyen érző, megbékélő és viaskodó lelkéből fakadó verseivel is.

A cirka 100 évvel ezelőtt írt költeményének diagnózisa ma talán még érvényesebb a világot illetően, mint valaha. Ugyanakkor mi, Krisztus-hívők nem „új Messiást” várunk, hanem új szívet kérünk, hogy az örök, egyetlen és igaz, de oly sokszor elutasított, életünkől kizárt Jézus Krisztust végre várjuk, és Megváltónkként boldogan befogadjuk.

A világ megváltása elvégeztetett, de az antikrisztusi erők soha nem látott mértékben törnek uralomra. Sose felejtjük el az ICHTHŰSZ bibliai alapvetését: „és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek” – csak Jézus Krisztus.

BZ.

„Egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek...”

„Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek.” (1 Pt 1,22)

Adventi időszak köszöntött ránk újra. Annyira lekötött bennünket a világvárányal szembeni védekezés, hogy szinte ránk tört az ünnep. A mindenütt viselendő arcmaszk, melyhez a mai napig nem szoktunk hozzá, figyelem a megfelelő távolságtartásra, máshogy szoktunk beszélgetni egymással, hiányzik a személyesség. Észre sem vettük szinte, hogy itt a várakozással teljes ünnepi időszak. Ünnepeljük Krisztust, a Messiást, aki eljött erre a világra. Hisszük, hogy Szentlélek által megszületik sok emberi szívben ma is. Várjuk a Jézus Krisztus újra eljövetelét, amint megígérte.

Hogyan is várhatjuk méltóan, felkészülten az Úr eljövetelét? Nagyon fontos, hogy ne a körülmények, a hiányzó gesztusok, találkozások, ajándékozás határozzanak meg bennünket. Az Advent arra tanít, hogy az Úr útját kellene készítenünk (Lk 3,4), szívünket hozzáfordítva meg kellene térnünk (Mt 3,2), s ennek megfelelő gyümölcsöket kellene teremnie az életünknek (Lk 3,8). Mai Igénk is erre biztat bennünket: „tisztítsátok meg lelketeket”, szeretetünk legyen „képmutatás nélküli testvérszeretet”, s az legyen kitartó (hűséges) és „tiszta szívből való”.

Megvalósíthatatlanul nehéz lenne ezeknek a követelményeknek megfelelni a magunk erejéből. Sokszor gondolok arra, hogy milyen nehéz lehet egy cserkésznek, ha egyes cserkész törvényeket csak a maga igyekezetével akar megtartani. Ha nem csupán megtanulni akarja, hanem szívből betölteni azokat, hogy az első „az Isten... az embertárs”, hogy „előljáróinak jólélekkel és készségesen engedelmeskedik”, hogy mindig „...lélekben tiszta.” Mint, a fenti

Igeszakaszban említettetek sem lehet a parancsra vagy magunkat erre kényszerítve teljesíteni. Meggyőződés, hogy ezeket a cserkész törvényeket is csak az Élő Ige teremtő ereje és a Szentlélek által tarthatjuk meg.

Péter apostol arról szól a bibliaversünk előtti szakaszban, hogy két olyan állomáson kell lelki értelemben áthaladnunk, melyeken keresztül Isten Igéje és a Szentlélek által felkészítetünk a kívánt lelki gyümölcsök „megtermésére”.

Az első a megváltásunk isteni ajándékának elfogadása: mert „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem ... Krisztusnak vérén.” (1Pt 1,18-19). Rászorulók vagyunk az Isten mindent megbocsátani kész kegyelmére. Dietrich Bonhoeffer írja: „Ez a kegyelem ingyenes, de Istennek nagyon sokba került.”

A második az újjászületés csodájának megtapasztalása „az Isten élő és maradandó igéje által.” (1 Pt 1,23) Azok a lelki magatartásformák, tevékenységek, pl. „a tiszta szívből való szeretet”, csak „lelki értelemben”, Isten „második teremtésének”, újra kimondott teremtő „legyen” szava által válik lehetségessé.

A Karácsony a szeretet ünnepe: „Úgy szerette Isten a világot...” (Jn 3,16). Ez a szeretet Belőle fakad, „Ő előbb szeretett minket...” (1Jn 4,19). Ma arra van felszólításunk, hogy megújított szívvel képmutatás nélkül, nem eljárszva a szeretetet udvariasan, kirtartóan egymás mellett állva örömben és nehézségekben állhatatos hűséggel, tiszta szívvel, ne számításból szeresünk. Az adventi idők kísértése az is, hogy a Karácsony fényét növelendő és szeretetünk kifejezését mindenképpen ajándékokban mutassuk meg. Sokszor szorongtunk korábban is vajon mit ajándékozhatnánk, és amit adunk az tetszeni fog-e, erre van igazán az illetőnek szüksége, vagy örömet szerez-e ez neki? Fontos tudnunk, hogy az ajándék nem az egyetlen eszköz, mellyel a szeretetünket kifejezhetjük. Gary Chapmann a szeretet ötféle nyelvről beszél, és biztos van még sokféle más formája is a szeretet kifejezésének. Ezek: az együtt eltöltött örömteli idő, az egymásra figyelő szívességek, a másik embertárs iránti elismerés kifejezésének készsége, vagy az egymást bátorító ölelés, melyet ma csak a legközelebbi családtagjainkkal kapcsolatban gyakorolhatunk.

Ha készek vagyunk erre az isteni szeretetre, Krisztus által bemutatott szeretetnek a megélésére, akkor igazi és örömteli Karácsonyunk és új életünk lehet.

Szubánszky Gábor cst., cspk.

A kegyelemteljes, boldog Karácsony

vágya, igénye, őszinte jókívánsága régen volt olyan valóságos, mint éppen ebben az esztendőben. És ez azért van így, mert régen volt már olyan kegyetlenül bizonytalan, veszélyeztetett és talán reménytelen a világ, benne hazánk és benne egyenként a mi kisvilágunk, mint éppen az idén. Testileg, lelkileg és anyagilag megpróbál bennünket a járvány és annak minden következménye. A társadalom hangadói még ebben a nyilvánvaló közös ellenséggel bíró világban is hajlandók egymásnak menni óceánokon innen és túl. Emberileg szólva pedig talán sosem volt olyan nagy szükség a szolidaritásra, az összefogásra, a kooperációra, mint éppen most. Persze

már annyi hazugság lepleződött le, hogy az emberek hitetlenek, bizalmatlanok a legjobb szándékokkal és a legjobb hírekkel szemben is. Ez is érthető, bár csak fokozza a bajt és a kilátástalanságot.

Lehet mondani, de nem könnyű és nem is feltétlenül vigasztaló, hogy a világ sosem volt sokkal jobb. Most mégis az általános bajok tetejébe egy olyan megpróbáltatás nehezedik ránk, amely ismeretlen volt az elmúlt évtizedekben, a felnőtt, sőt öregedő generáció életében.

Vizont az is igaz, hogy a karácsonyi isteni kegyelmet a legkegyetlenebb időkben, pincékben, az 1944-es budapesti ostrom karácsonyán; szibériai hadifogoly-táborokban éveken keresztül; 1956 karácsonyán gyermekeiket halálban, börtönben vagy a nagyvilágban bűjdösóként tudó szülők, rokonok, barátok is tudták reménységgel kívánni egymásnak és maguknak. Ehhez annak a karácsonyi hitnek a megújulására van szükség, amely sajnos már nem olyan eleven a szívünkben, mint elődeinknek volt. A szeretet ünnepévé lett Karácsonyból hiányzik az isteni dinamika, az isteni hatalom, amely gyógyító szeretet, megmentő szeretet, kiszabadító szeretet, megváltó szeretet. Ezt a szeretetet nem olyan könnyű megérezni. Egy bölcs azt mondta, hogy ezt a szeretetet abban a csöndben lehet igazán megérezni, amint egy pillanatra a karácsonyi ajándékok kicsomagolásának zaja megszűnik. Legyünk őszinték, hogy a gyerekeknek a villanyvasút, a bűgőcsiga, később a gyerekeknek és felnőtteknek a high-technika hangjai elnyomták az angyalok dicsőítő kórusát.

Az idei Karácsonyunkban bizonyára kevesebb lesz az ajándék is, meg annak be- és kicsomagolási zaja, fénye, harsánysága is. Lesz helyette fájdalom, elégedetlenség, bizonytalanság, kilátástalanság. Bárcsak lenne egy olyan szent csönd is, amelyben meghalljuk, meglátjuk, hogy a Mindenható Isten ma sem hagyja magára a világot és az első karácsonykor megszületett Megváltó, immáron megdicsőült Krisztus kegyeleme eléri a teremtést még a mi időnkben.

A magyar cserkészetben 100 esztendővel ezelőtt elindított ICHTHÜSZ közösség éppen arra vállalkozott, hogy ezt a primér evangéliumot hirdesse, szemben a megszükkült vallásossággal és persze a már akkor jelentkező elvilágiasodással. Akkor sem volt könnyű magyarnak lenni. Bukott háború, gyász, fájdalom, a spanyolnátha pusztítása, intervenciók, megszállások, acsarkodások a nemzetiségiek részéről, mind benne voltak az akkori karácsonyban. A cserkészeknek volt egy bátor csapata – ők alkották az ICHTHÜSZ mozgalmat –, akik azt hirdették, hogy a Karácsonykor megszületett „Jézuska” immáron megdicsőült szeretete és hatalma valós remény minden helyzetben, minden elfogadó szív számára. Erre a hangra ma is szükség van! És ezt a hangot, ezt az üzenetet csak egy megújult evangéliumi egyház, közelebbről egy megújult evangéliumi cserkészlet tudja képviselni. Hiszem, hogy cserkészeink között ott vannak az evangéliummal megérintett szívűek, akiket most arra bátorítok a karácsonyi evangéliumból is idézve, hogy ne féljenek, hanem bátran, Lélektől lelkesítve hirdessék Karácsonynak nem csak az ünnepét, hanem a megváltó tartalmát is.

Nem tagadva, sőt megerősítve a fent említett nyomorúságokat e nagyon nehéz Adventhez és Karácsonyhoz közeledve sem mondok mást, mint hogy reményteljes szívvel forduljunk minden kegyelem Forrásához, aki teremtette, oly sokszor az ördög és az ember kezétől megmentette, valamint a maga dicsőségére és a Teremtés beteljesedésére megváltja ezt a világot.

Kegyelemteljes Karácsonyt kívánok minden Cserkésztestvéremnek, Olvasónak, mert „Jézus Krisztus a Cserkészetnek” és persze a mennynek és a földnek az Ura!

dr. Bóna Zoltán cst., cspk.

„Állíts magadnak jelzőoszlopokat” (Jer 30,21)

István bá' hazament

Sajnálattal vettem a hírt Szabó István piarista szerzetes, tanár, cserkészvezető haláláról. A TK konventjein találkoztunk, nem sokat beszélgettünk. Én úgy gondolom, hogy ő mással sem volt túl beszédes, viszont mindenkire biztatóan és elismerést sugárzó szeretettel tekintett. Ezt a tekintetet őrzöm én is róla, jó cserkésztestvéri érzéssel. Emlékszem még, hogy ő szolgált a Szent Gellért Templomban, Szentirmay Jóska bá' temetésén.

Ami viszont igazán emlékezetes, hogy az 1913-as Vági Túra 90 éves Emléktúráján – a Vágtól a Sugovicáig, tehát Komáromtól Bajáig, a 90. zsoltár bibliai alapvetésén, cirka 90 cserkész részvételével –, 2003-ban ő volt a piarista altábor papja és végső soron az egész tábor katolikus papja. Ennek a túrának a jelentőségét az fokozta, hogy sikertelen kísérletek voltak 1993-ban és 1998-ban a 80, illetve a 85 éves évfordulós túra szervezését illetően. Hamza István nevét is meg kell említenem, mert úgy gondolom, hogy ő tudta meggyőzni a KMCSSZ cserkészeit és a piarista kötődésű cserkészeket a részvételre, akik jelenléte igazán impozánsá tette az egész programot.

Miután én voltam a program szervezője, a mozgótábor parancsnoka, a túrának volt egy erős protestáns karaktere, pl. minden reggel az áhítatot és az eligazítást én tartottam. Kaptam is szemrehányást, pl. egy felvidéki református testvéremtől, hogy ezt olykor miért nem adom át István bá'-nak. Én pedig úgy gondoltam elég, hogy a vasárnapot Esztergomba szerveztem, ahol a 21 protestáns ment a református templomba és a 60-70 katolikus a Bazilikába. A reggeli áhítat, eligazítás után a piarista altábor mindig megtartotta a maga kegyességi rítusát, amit egyáltalán nem vett senki rossz néven, sőt. Mondanom sem kell, hogy Kalocsán is az érsekség udvarán volt a tábortűz, de az is igaz, hogy István bá' néhány tábori miséjén a csekély számú résztvevő között mindig volt protestáns is. Igyekeztem én is részt venni és nem éreztem jól magam, amikor a kis miséző csoporttól 5-10 méterre alig bikinis, alig fecskés katolikus „cserkészek” (is) hancúroztak. És talán az is fontos tény, amit a Velemjáró is tanúsít, hogy augusztus 15-én a reggeli áhítaton együtt énekeltük a "Boldog asszony anyánk" kezdetű éneket.

Bevallom, nem sokat beszélgettünk egymással ott sem, de sosem felejttem el életem nagy cserkész megtiszteltetését, ami abban állt, hogy a bajai búcsúzásakor egyszerűen ennyit mondott: "Sokat tanultam tőled!". Fogalmam sincs, hogy mire gondolt, de azt jó szívvel remélem, s talán akkor éreztem is, hogy nem csak negatív példát szolgáltatam tanulságul.

Megítélésem szerint 2003-ban olyasmi korú lehetett, mint most én. Viszont életerős volt, higgadt, méltóságteljes, igazi pap, igazi tanár és így a legigazibb cserkészvezető. Ha ő azt mondta „sokat tanultam tőled”, akkor mit mondjak én?! Akkor csak büszkén megköszöntem. Ma már jobb választ tudnék adni, ami így hangzik: „Én is legalább annyit tőled!”. Akkor nem mondtam, most mondom. Én is sokat tanultam tőle, bárcsak jobban hasznosítottam volna azóta!

Élete legyen példa, emléke legyen áldott!

dr. Bóna Zoltán cst., cspk.

„A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben” (Lk 1,80)

Föld fölött harc – föld alatt játék!

A '60-as évek elején kiskunlacházi kisgyerekként apámmal sokat autóztam Lacháza és Budapest között az 51-es úton. Egyszer, bizonyára egy késő őszi vagy téli napon, lombhullás után föltűnt, hogy valahol a felúton jobb oldalt egy érdekes, nagy tárgy domborodik/homorodik az ég felé és forogva pásztazza azt. Ahogy annak lenni kellett, rögtön „mindent tudó” apámhoz fordultam az: „Az micsoda?” – kérdéssel. Mogorván ennyit válaszolt: „biztos egy ruszki radar”, és idegesen cigarettára gyújtott. Gyermekként is éreztem, hogy jobb, ha nem kérdezősködöm tovább.

Bizonyára el is felejtettem a látványt, de mégis valami tudatalatti minden út alkalmával odavonzotta a tekintetemet az ismeretlen tárgy felé, ami télen meg-megvillant a napfényben, nyáron pedig láthatatlanná vált a fák lombjai között. Egyszer újra nekibátorodtam és megkérdeztem: „Mire való az a radar?” Apám egy fokkal jobb kedvében volt, így egy kicsit hosszabb választ kaptam: „A ruszki repülőket irányítja, amik fölöttünk is állandóan röpködnek, durrognak, ha kell, ha nem. Meg biztosan bejijedve várja az ellenséget is.” Aztán megint jött a cigarettá és én vettem a jelzést, hogy ma ennyit kapok. A „durrogást” értem, ami nyilvánvalóan a légrobbanásokra utalt, amelyekkel tényleg tele volt Lacháza és a környék élete a tököli és a lacházi/bankházi szovjet repülőterek miatti mindennapos, sűrű, katonai légi forgalom miatt.

Sokkal több információt aztán nem is tudtam meg sem én, sem más erről a varsányi dombok között működő szovjet katonai objektumról, amiről immáron köztudott, hogy – megelőző próbaradarozások után – 1968-ban épült meg a maga „atombiztos” bunkerrendszerével együtt. Nem is izgatott már, miként bizonyára az átlagemberek többségét sem, mert másokkal együtt elkönyveltem, hogy ez is része a tököli, lacházi/bankházi szovjet katonai jelenlétnek és katonai tevékenységnek, amiről nem is lehet és igazából nem is érdemes többet tudni.

Ilyen előzmények után kerültem Dunavarsányba lelkipásztornak 1980 őszén. A lokátor a maga láthatóságával és láthatatlanságával együtt természetes része volt a falunak. Az ott zajló munkáról természetesen nem tudott senki semmit és az ott dolgozó cirka 40 katonával és az ott történő eseményekkel pláne nem volt semmilyen találkozása a falunak már csak azért sem, mert a bunker mind Tökölről, mind Lacházáról, Moszkváról nem is beszélve a falu érintése nélkül volt megközelíthető. Egyébként egy magyar katonai alakulat is állomásozott Dunavarsány ellentétes sarkában, de a kérdés, hogy munkájuk összefüggött a lokátorral vagy sem, az átlagember érdeklődését, legalábbis az enyémét és a velem beszélőket elkerülte. Persze nem így a légrobbanások, amelyek még egy évtizedig megpróbálták Dunavarsányban is a temetések és minden kültéri program szereplőjének és látogatójának idegeit.

1990-től három cikluson keresztül helyi képviselő voltam, azon belül egy ciklusban alpolgármester. Ez alatt a 12 év alatt az immáron állami tulajdonba került, és az állam által őrzött 47 hektáros terület lokátora és bunkerja csak azzal került a képviselőtestület napirendjére, hogy ez állami ügy, nekünk nincs dolgunk vele, őrzés alatt van. Illetve olykor szó esett az ugyanott elhelyezkedő árvalányhajas és egyéb védelemre érdemes környezeti kincs megmen-

tése összefüggésében. Itt olykor fölkaptam a fejemet, mert már egyik vezetője voltam a helyi és az országos cserkészmozgalomnak. Miután azonban a cserkészparancsnokunk innen vagy máshonnan mindig biztosította az árvalányhajat, nekem ezzel nem kellett foglalkoznom.

Mindezek a gondolatok akkor jutottak eszembe, amikor hallottam, hogy a dunavarsányi szovjet lokátor állomás közel 30 éves elhagyatottság után egy quasi kalandpark részeként folytatja pályafutását. A felszíni részekből nem maradt semmi, de a földalatti bunker informatív, interaktív kiállítással alakult felnőttek és gyermekek számára egyaránt. Korabeli plakátok, zászlók, elsősorban légi-hadászati fegyverek, alkatrészek, hadászati játéklehetőségek, dokumentum-filmvetítés, orosz és magyar katonai egyenruhák, életképek: például egy parancsnoki szoba és egy katonai fogda, valamint egy úttörő és kisdobos kiállítás várják az idelátogatókat.

Erről a bunkerról és persze a vonzó szabadidős lehetőségekről, valamint az egy km-es távolságra lévő „légi bázisról”, ami szintén érdekes információkkal és élményekkel várja az idelátogató családokat és természetesen cserkészeket, sokat lehetne írni. Ettől azonban – a legnagyobb elismeréssel az alkotók és üzemeltetők iránt – eltekintek. E helyett az Origo és más portálok idevonatkozó pontos, részletes híradását ajánlom.

Tehát részletes ismertetés helyett inkább egy-két gondolatomat osztom meg, mint eddig is tettem. Nem vitás, hogy ez az egész komplexum politikamentes, ismeretterjesztő és élményszerző céllal készült. Mintegy játékká szelídítette a fegyvereket, ami egyrészt üdvözlendő, másrészt azonban egy hamis képet is festhet akaratlanul is a fegyverekről és a fegyveres konfliktusokról akár a múlt, akár a jelen és a jövő összefüggésében. Ez a „soft-osítás, light-osítás” egy kritikus pontja a Bunkernak, amit tovább nehezít az a tény, hogy ennek eredetije és mindaz, ami itt látható egy hazánkat, nemzetünket megalázó, meggyalázó és elnyomó birodalmi ambíció birtokosainak és kiszolgálóinak a kezében volt. Ugyanakkor nem vitás, hogy a haza, a nemzet védelmének eszköztárában még mindig ott vannak a fegyverek és ott van a hadi tudomány, a hadi cselekmény. És csak a legnagyobb tisztelettel tekinthetünk azokra, akik magukra veszik a latin mondást: *Dulce et decorum est pro patria mori!* (Édes és ékes dolog a hazáért meghalni!) S ha valaki ifjúként éppen itt kap kedvet a haza ilyenén való szolgálatára, akkor ennek csak örülhetünk. De legalább annyira annak is, ha valakiben éppen itt erősödnek meg a haza kizárólag békés szolgálatának tervei. A lényeg, hogy a hazaszeretet erősödjön, ami a cserkészértékek között rögtön az Isten-szeretet után következik.

A kisdobos- és úttörő kiállításban ugyanez a kettősség van. Az 50 év fölötti idelátogatók első érzése a nosztalgia lesz a megszépült táborok, az ott elcsattant első csókok, vagy sportsikerek iránt. De – és ezt különösen is mondom a korombeli és nem sokkal fiatalabb cserkészvezetőknek – mielőtt párás tekintettel ezeket mesélnénk a velünk lévő ifjaknak, jusson eszünkbe, hogy ezek a mozgalmak is az előbb említett, ellenünk is irányuló, sőt rajtunk is gyakorolt birodalmi, katonai, gazdasági ideológiai hatalomnak voltak a manipulatív eszközei, amelyek nem méltók nosztalgikus sztorizásra.

Ezen túlmenően azt remélem, hogy az idelátogató felnőttek, szülők, nagyszülők, cserkészvezetők nem csak gyermekeiket és cserkészeit hozták el ide, hanem objektív ismereteiket is, vagy utótanulmányt folytatnak és ezeket is elmondják nekik, már csak azért is, hogy a kalandparknak ez a része, kalandpark maradjon és az ott bemutatott eszközök, reliquiák és a mögöttük lévő indulatok és ambíciók örökre maradjanak a föld alatt.

dr. Bóna Zoltán cst., cspk.

ICHTHÜSZ tanúságtételek a lelkeségi év kapcsán az INDABA-n

Juci az óvodában lett a barátnőm, ott ismerkedtünk meg. Kézen fogott és elvitt magával szó szerint mindenhova. Elvitt a templomba, elvitt a cserkészetbe is. Nem voltam megkeresztelve gyermekként, ezért nyolcéves voltam, amikor Juci a templomban való példamutatása alapján én is kértem a szüleimtől, hogy kereszteljének meg. Édesapám olyan ideges volt a keresztelőmön, hogy a zakója összes gombját lebontotta, mire az istentiszteletnek vége lett. De a keresztelő sikeresen megtörtént, nem a gombokon múlt.

A cserkészekkel pedig nagyon sok élményt, nagyon sok programot megéltem. Juci apukája a cserkészcsapatunknak a vezetője és a gyülekezetünk lelkipásztorja is. Ő az, aki minden táborunkat, minden kirándulásunkat megszervezett. Bejártuk Magyarország összes folyóját, végigveztük azokat a vizeket, amiket csak lehetett. Kárpátalján találkoztunk olyan szegény gyerekekkel, akik még a fogkrémünket is megették, mert nem tudták mi az és olyan éhesek voltak. Amit csak lehetett nekik adtunk. Volt olyan vizitúra, amikor arra ébredtem, hogy Hering Gyula, Joulien barátom, cserkésztestvérem óriási szívet rajzolt a homokba és beleírta, hogy „Je t’aime, Eszter”. Joulien azóta szintén felnőtt lett és családot alapított. Voltunk úgy Erdélyben, hogy a szászrégeni gyülekezetet a csapat nevében én köszönhettem. Mai napig érzem, hogy remeg a lábam.

Cserkészvezetőnk minden évben betlehemezést szervezett. Lehettem angyal és vittük a jó hírt idősekhez, családosokhoz, kisgyermekesekhez egyaránt. Jó volt ezt a szolgálatot is magunkra venni. Közben pedig majdnem egy egész órssel együtt jártunk középiskolába, aztán az órs felével a jogi egyetemre és a jogi egyemen éreztem azt, hogy ennél többet szeretnék. Valahogy többet adni az embereknek és így beiratkoztam a teológiára. Együtt végeztem egy ideig a teológiát és a jogot, s a lelkészem, cserkészvezetőm példamutatásával, bátorításával sikerült az egyetemet elvégeznem. Sor került a felszentelésre, majd pedig a gyülekezetemben beosztott lelkészi szolgálatot kaptam.

Ők voltak a példák, és ők a példák az életemben, a cserkészmunkában. És ma már tudom és érzem, hogy ezek a példák, ezek az útmutatások mind egy irány felé vezették az életemet, egy irányba mutattak és az irány pedig nem más, mint maga Jézus Krisztus. Így vált Jézus Krisztus az életemnek az Urává. És hiszem azt, hogy Jézus Krisztus a cserkészletünknek is Ura.

Csobolyó Eszter vagyok a dunavarsányi református gyülekezet beosztott lelkésze, a dunavarsányi 724-es Kossuth Lajos Cserkészcsapat parancsnoka, cserkésztitkárja a Magyar Cserkészszövetségnek és a Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ közösségének tagja – és méltatlan bár, de – az ICHTHÜSZ közösség folyóiratának főszerkesztője.

*Nagyné dr. Csobolyó Eszter,
református lelkész, cst., cspk.*

Mit jelent számomra a hit? Mi a terve Istennek az életemmel?

Számomra, mint magyar cserkész számára, ez a két kérdés nem felcserélhető és nem világnézeti látásmód szerinti választási lehetőség, hanem egyidejű válasz megfogalmazására szólít fel. Vallom krisztusi, evangéliumi hitemből fakadóan, hogy Istennek terve van minden ember életével, így az enyémmel is. Azért lettem magam is cserkész, mert hiszem, hogy a cserkészet, mint gyermek és ifjúsági szervezet alkalmas arra, hogy a következő nemzedékkel is megismeresse azt a nagyszerű lehetőséget, hogy jó lehet minden emberi jóra igyekezet töredékes, de a Krisztussal közösségre jutott ember és cselekedetei áldássá lehetnek a környezetére.

Az ICHTHÜSZ protestáns cserkész lelkiségi mozgalmat, melynek lelkes támogatója vagyok, párhuzamosan a Táborkereszt katolikus lelkiséggel, éppen száz éve hívták életre cserkész-elődeink. Ez a mozgalom nem valamilyen társadalmi, politikai céllal vagy azzal szemben jött létre vagy valamilyen vallásos istenhit propagálására fogalmazta meg magát, bár az alapítók elhatárolták magukat a korabeli szekularizmustól, az elvilágiasodástól s a liberalizmustól – gondoljunk csak az 1919-es kommün gondolkodásmódjára, hatásaira – a legfontosabb célja a formális, sematikus vallásosság helyett Krisztus hitre jutó, Krisztust követő ifjúság keresztyén nevelése volt. A reformációs gyökerekre utalva: „Solus Christus”, „egyedül Krisztus által” volt a mozgalom jelmondata és ma is ez: Jézus Krisztus a cserkészetnek is Ura.

Személyes istenhímetem kora gyermekkorom óta formálgatta Isten. 12 évesen éltem át először személyesen, hogy Isten bűnbocsátó kegyelme, személyes támogató jelenléte nélkül nem tudok és nem is érdemes élnem. 12 évesen elveszettnek éreztem magam és Krisztus élményem nem csak egy vallásos identitás alapját hívta bennem létre, hanem egy új világra nyitotta meg a szemem. Kihívás számomra úgy látni és értékelni a környezetünket, környezetemet, a körülöttem lévő világot, embertársaimat, cserkésztestvéreimet, ahogy Krisztus látja őket. Egyik legfontosabb feladatommak érzem mindezt kis cserkésztestvéreimnek elmondani, erre is elvezetni őket. A másik, hogy azoknak a cserkészvezetőknek is láthatóvá, érhetővé, elérhetővé tegyem tanúságtételemmel és természetesen a Szentlélek Isten segítségével ezt a tapasztalatot, akik ezt meg nem éltek át.

Isten életemmel való tervét fiatal lelkéskoromban értettem meg igazán. Egy újságírói kérdésre fogalmazódott meg bennem a szentírási szakasz, mely később az egész cserkészlétemre nézve is meghatározó lett: „Én pedig nem céltalanul futok, és nem úgy viaskodom, mint aki levegőt vagdos, hanem megsanyargatom a testemet, és szolgálva teszem” – írja Pál apostol. Számomra nem csak a keresztyén élet meghatározó kritériuma ez a céltudatosság. Hanem jó megfogalmazás az életre szóló cserkészlétre való elszántságra nézve is. Fontosnak tartom, hogy nem csak ismeretekre van szükségünk, önmagunk jó meghatározottságára, jó önazonosság tudatra, tisztázott nemzeti, keresztyén, nemi, családi meghatározottságra – ezeket ma egyébként lassan lépésről-lépésre modern világunkban elvitatják tőlünk –, hanem az egész egzisztenciánk krisztusivá válására. Visszavonhatatlanul odaszánva magunkat neki.

*Szuhánszky Gábor
metodista lelkész, cst., cspk. tanúságtétel*

Mind a két bizonyoságtévő a Magyar Cserkészsövetség ICHTHÜSZ Közösségének aktív és hűségese szolgálattéveje. (B.Z.)

„Örüljetek az Úrban mindenkor!” (Fil 4,4)

Szatmári Betlehemes játék

(Dramatizálta Dancs Lajos a rozsályi és paposi elemek alapján)

- Szereplők: huszár, kisbojtár, Pali pajtás, Öreg, I.-II. Angyal
- Öltözet: Huszár: huszár csákó, színes ing, piros mente – régi kuli kabátból – derékszj, fakard, csizmanadrág, csizma, lemezes sarkantyúval.
- Kisbojtár és Pali pajtás: kalap, fehér ing, fehér vászon gatyka, fekete mellény, csörgősbót.
- Öreg: kifordított báránybőr kucsma, guba, kampósbót, csepűszakáll, drótra fűzött kacskaringós bajusz.
- Angyalok: henger alakú papírsüveg, fehér papírral bevonva, alul piros szegély, elől piros csillag és félhold, fehér ing, fehér alsószoknya, csizma. Kezükben csengő.
- Ők viszik a betlehemet, mely templom alakú, toronnyal ellátott alkalmatosság. Ezt először vázában készítik el fenyőfából, majd színes papírral bevonják. Oldala fehér, csillagokkal és félholddal díszítve. A kemény papír tetőt pirossal vonják be. Elöl ajtaja van. Itt teszik be a fenyő jászolt mögé Máriát, bele egy kaucsuk babát. Elő egy bárányt és egy szamarat helyeznek. A többi részt mohával töltik ki. A kivilágítás régen gyertyával történt, ma már szívesebben alkalmazzák a száraz elemmel működő zseblámpát.

Valamennyin énekelve bevonulnak a színpad (játéktér) közepére.

Pásztorok kel-jünk fel! Bete-hem vá-to-sá-ba,
Hamar in-dul-junk el! Rongyos istál-tó-ja-ba,
Si-es-sünk, ne his-sünk,
Hogy meg e-zen éj-jel o-da-át-hes-sünk,
Mi u-naknak tiszte-le-tel te-hes-sünk.

Huszár: (előre lépdel, majd megáll és mondja a beköszöntő verset)

Szerencsés jóestét mondok a gazdának,
Nemcsak a gazdának, de egész házának!
Lépek e hajlékba azon kérelemmel,
Szabad-é bejönni a szép betlehemmel?

Gazda: Szabad!

Huszár: Pajtásim keresem,
Sehol fel nem lelem,
Én egyet sípolok,
Majd kettőt toppantok,
A szép betlehemmel
Gyertek be Angyalok!

(Egyet füttyent az ujjával, kettőt koppant a sarkával.)

Két angyal: (Énekelve előre vonulnak, hozzák a betlehemet, amit középen helyeznek egy székre.)

Páv-to-ni tar-saim új hest mondat, új hest mondat,
Gyer-tek ve-lem, cro-dát lát-tok, cro-dát lát-tok!
most egy nép szűz az éj-szá-kán, az éj-szá-kán,
gyerme-ket szült a ré-nán, a szal-mán.

Huszár: (Ismét füttyent és koppant.)

Kisbojtár: (Előre siet az I. Angyal mellé áll, majd szaval.)

Hipp-hopp, lám itt vagyok,
Rettenetes hírt mondok:
A madarak repkednek,
A hegyek lánggal égnek.

Huszár: Hát a Pali pajtás hol hagyta?

Kisbojtár: Sétáltunk,
Sétálás közben egy bakkecskére találtunk.
Attól úgy megijedtünk,
Hogy még a Pali pajtást is szem elől tévesztettem.
No, de nem baj!
Egyet sípolok, kettőt toppantok,
Az is itt lesz.
(Sípol egyet élesen, kétszer csörrent a botjával.)

Pali pajtás: (Előre szökken a II. Angyal mellé, majd szaval.)

Itt vagyok jó pajtás,
De bezzeg van károm,
Odalett az éjjel vezérürüm három.
A farkas elkapta ama vezérbakot,
Amely a hegyek közt csak egyedül lakott.

Huszár: Hát az öreg hol maradt?

Pali pajtás: Erdőségben, mezőségben, / Derekát fájlalja, vén farát nem bírja.
No, de nem baj! / Egyet sípolok, kettőt toppantok,
Az is itt lesz!

(Sípol egyet élesen, kétszer csörrent a botjával.)

Jöjjön be kend, öregapám!

Öreg: (Rekedtes, mély torokhangon előre szól.)

Nem egyek, mert egy szál kolbászt a nyakamba akasztanak!

Pali pajtás: El van az a kend orra elől téve, csak jöjjön be öregapám!

Öreg: Nem megyek, mert a forró töltöttkáposztát a fejemre borítják!

Pali pajtás: El van az a kend szája elől téve, csak jöjjön be öregapám!

Öreg: Nem megyek, mert a moslékos dézsába esek!

Pali pajtás: El van az a kend lába elől téve, csak jöjjön be öregapám!

Öreg: Nem lelem az ajtó kilincsét!

Pali pajtás: Sarka fele öreg, mi is ott jöttünk be!

Öreg: Szalka fele, megvan már, Mátészalka fele. (Előre lépdel)

Szerencsés, lencsés, kolbászos jó estét!

Ó fiaim, de nagy fényességben vagytok.

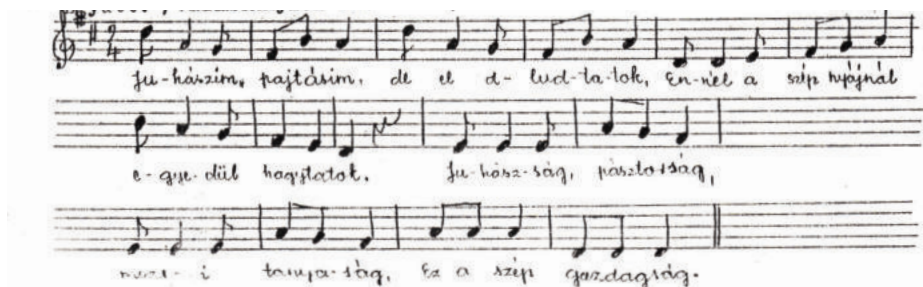
Ti itt esztek, isztok, dorbézoltok,

Szegény öregapátokra nem gondoltatok?

Pali pajtás: Sem nem eszünk, sem nem iszunk,
 Száraz csontot ropogtatunk,
 Abba kitört egy zápfogunk,
 Azt is kendnek adjuk.

Öreg: Egyétek meg apátokkal, anyáttal
 Én már többet bojtárotok nem leszek,
 Mert erre a hideg fődre lefekszek.

Együtt: (Valamennyien énekelnek)

I. Angyal: (Csenget) Glória pásztor!
 Pali pajtás: Hallod öreg, angyal szól!
 Öreg: Hallom, hallom, hogy rotyog a töltöttkáposzta a fazékban.
 Úgy látom, hogy nem fér a bőrében,
 Majd fér az én gubám zsebében!

II. Angyal: (Csenget) Glória pásztor!
 Kisbojtár: Hallod öreg, angyal szól!
 Öreg: Hallom, hallom, hogy a kolbász kukorékol a kéményben!
 Pali pajtás: Kelj fel öreg, menjünk Betlehembe!
 Öreg: Hová? Hová? Véntehénbe?
 Kisbojtár: Nem, nem öreg, Betlehembe!
 Öreg: Jó, jó, tudom, Debrecenbe.
 Pali pajtás: Ejnye, vén ebadta,
 Farkasordította,
 Rakom a botomat mind a két oldaladra,
 Hátadat, hasadat bottal lapogatom.
 (Míg az angyalok énekelnek, botjával feltámogatja.)

Ne fél-je-tek pásztortok, pásztoral; Örö-met hír-de-tek
 mert ma néhánk szüle-tett, aki jöven-dőt-telelt,
 Rongyos utal-ó-ba; ár-é-ár-é-é-é-é-é-é

Öreg: (Szemét dörzsölve)

Jaj, de hosszút aludtam, / Nagyon furcsát álmotdam.
 Betlehemnek városát, nagy fényességben láttam.

Mi az a fényesség:

Pali pajtás: Gyertyafény, öreg!

Öreg: Hát az a gyapjúszőrű?

Pali pajtás: Kisbárány, öreg!

Öreg: Hát az a nagyfülű?

Pali pajtás: Szamár, mind a kend, öreg!

Öreg: Hát az a kisgyermek?

Pali pajtás: Az pedig a kiseded, öreg.

Öreg: Kapjatok egy víg nótára, / Hadd táncolja néki egyet.

Mind: (Énekelnek, az öreg pedig táncol.)

Huszár: (szavalva)

Látom a gazdának jó szíve szándékát, / Zsebéből kiveszi piros pénztárcáját.
 Zörgeti a kulcsát, mert pénzt akar adni. / Huszassal, százassal zsebünket megrakni.
 Legyen áldott a ház mindahány lakója, / Mindig telve legyen csürje, kamrája.
 Valamennyien énekelve elvonulnak.

Jó méh-fa volt jakab-nak, jakabnak, míg fi-a-ta-labn volt.
 Tölgyfa, bükfa, bokro-kal könnyen á-tal-ug-rott.
 De már ün-sé-gé-re, jutott nagy ün-ség-re. Ez ő-reg fa-kab:

A, a, a, sódát, kolbász, szalonna,
Pásto: roknak jó volna, -sta a gazdasszony adna,

É - é - é

Egy kulacs bor nem elég,
Mely torkunknak megkenné
Mi lehetne jobb ennél?

É - é - é

Egy kulacs bor nem elég,

I - i - i

A kenyér mindennapi
Hogyha adna valaki
Úgy lehetne jóllakni.

I - i - i

A kenyér mindennapi

Huszár (szavalva)

Látom gazdának jó szíve szándékát,
Zsebéből kiveszi pirosa pénztárcáját.
Zörgeti a kulcsát, mert pénzt akar adni,
Huszással. százassal zsebünket megrakni.
Legyen áldott a ház mindahány lakója,
Mindig tele legyen csűrje, kamrája.

Valamennyien énekelve elvonulnak:

Az ég ál-da-sa szálljon re-d-tok,
it-két e házaké la-kó-i vagy-tok.
Számos ünne-pe-ken,
Sok bé-eszter-dő-ben,
vé-gad-ja-tok.

*Boldog betlehemezést kívánok!
Ria (Botos Mária)*

„Lábam előtt méces a te igéd...” (Zsolt 119,105)

ICHTHÜSZ Centenárium

Az egységes Magyar Cserkészszövetségen belül 1920-ban, tehát 100 esztendővel ezelőtt érezték úgy néhányan, Karácsony Sándor evangéliumi lelkületű egyetemi tanár vezetésével, hogy azok közösségét szervezik meg az őskeresztény hitvallással:

Jézus Krisztus, Isten fia, Megváltó – ICHTHÜSZ, akik mind az elvilágiasodással, de még inkább a sematikus/formális vallásossággal szemben, a Krisztus központú kegyességet igyekeztek megélni és meghirdetni ezzel a jelszóval:

Jézus Krisztus a cserkésznek is Ura!

Kérjük a Szentlélek csodáját, hogy ez a vágy Szövetségünk cserkészeiben is újra lángra lobbanjon!

ICHTHÜSZ Közösség

A Betlehemi Láng ünnepélyes kiosztása

december 13-án, délután 3 órakor szűk körű istentisztelet, ünnepség keretében történik a Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet Bocskai úti templomában.

Az aktuális rendelkezések értelmében az online részvételt javasoljuk. Az elérhetőségről szóló információt az MCSZSZ irodától ezúton is kérjük. Ugyanez vonatkozik a Betlehemi Láng azt követő elérhetőségére.

Jézus Krisztus a cserkésznek is Ura!

ICHTHÜSZ Közösség

A Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ Közösségének folyóirata (ISSN 1219-6479)
Kiadja az Evangéliumi ICHTHYS Cserkész Alapítvány, www.dunavarsanyireformatusok.hu
2336 Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. KDB 13597539 12302010 00031878

Felelős kiadó: Nagy László. Szerkeszti: a szerkesztő bizottság

A Bizottság elnöke: dr. Bóna Zoltán. Főszerkesztő: Nagyné dr. Csobolyó Eszter

A bizottság tagjai, a rovatvezetők:

1. A Mester itt van és hív téged (Jn 11,28) – Igemagyarázat: Szuhánszky Gábor
2. Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21) – Visszaemlékezések: dr. Bóna Zoltán
3. A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80) – Cserkészpedagógia: Nagyné Kele Márta
4. Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2) – Csapatélet: Széplaki Mercédesz
5. Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4) – Évfordulók - Ének - Játék - Humor: Botos Mária
6. Lábam előtt méces a te igéd... (Zsolt 119,105) – Hivatalos rész: Nagy László

A lap megrendelhető Közösségünk címén: 2336, Dunavarsány, Kolozsvári u. 7.

Tel.: 06-20 9143-893

e-mail: dunavarsany.ref@gmail.com • Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu